

LIBRIS | Zinken Hopp | We know books

Creta fermecată

REGIS

Cuprins

Jon și vrăjitoarea	5
Jon și Sofus	10
Papagalul Leif.....	17
O adevărată ciudățenie	21
Sticletele pârilit.....	25
Jon, Sofus și animalele	29
Cucuveaua cea isteță	39
Caracuda Fredrik Olsen	46
Bunicuța cea bună	56
Bunicuța și animalele ciudate	67
Sofus ar vrea să aibă o <i>afo</i>	81
Un spiriduș pe nume Komle	91
Sofus se logodește	105
Cel din urmă capitol.....	117

Jon și vrăjitoarea

A fost odată un băiețel care hoinărea și fluiera un cântec. Pentru dânsul, fluieratul era un lucru greu, căci îi lipsea un dinte din față; dar până la urmă tot izbutea el. Pe băiețel îl chema Jon, dar mai avea și alte nume. Dacă e să-i aflăm numele întreg, acesta e: Jon Albert Braun-Sonnenhang. Numele de Albert Braun îl purta pentru că așa se numise bunicul său, dar toată lumea îl știa acum numai de Jon, pentru că numele lui întreg li se părea tuturor mult prea lung. Și cum mergea el așa, nu se zărea, cât vedeai cu ochii, nici țipenie de om pe drum; numai o babă i se păru că dispare la o cotitură. Nu-i putuse vedea decât spatele, și spatele acesta era un spate obișnuit. Lui Jon îi era cu neputință să-și dea seama dacă era sau nu vrăjitoare, mai ales privită din spate. Și poate că n-ar fi aflat dezlegarea tainei fără să-i fi văzut obrazul, pentru că baba nu era nici dintre vrăjitoarele cele mai afurisite, dar nici dintre cele cumsecade.

Era mai degrabă o vrăjitoare mijlocie, cu un nas de pătlăgică; purta ochelari

lari și nu arăta mai altcumva decât cele mai multe dintre femei.

O chema doamna Monsen.

Doamna Monsen putea face farmece, dar nu se îndeletnicea cu vrăjitorii primejdioase, cum ar fi dezlănțuiri de vijelii sau alte treburi de felul ăsta. Ea făcea farmece, de pildă, sosurile gustoase pentru masa de prânz, sau descânta morcovii din grădină în loc să-i semene și să-i lase să crească. În afară de asta, mai făcea farmece rufelor ca să fie curate și vrăjea și cârpa care ștergea singură podelele.

Pe lângă toate astea, mai făcea, ca prin farmec, rost și de bani pentru plata percepției, căci așa se cuvenea.

LIBRIS | We know books

Doamnei Monsen îi plăceau la nebunie cotelele de porc, pe care le înghițea cu poftă și putea să le farmece fără să se ducă la măcelărie. Avea în coteț un porc viu, pe care-l ținea numai ca să se uite la dânsul, așa că porcul îmbătrânise într-atâta, că-i crescuse până și barbă.

De bună seamă că-i singurul porc cu barbă din toată Norvegia. Și uite așa era vrăjitoarea noastră. Ea locuiește pe strada Movilei, într-o cămăruță la mansardă. Dacă poștești, poți s-o vizitezi și tu.

Poate ți se pare ciudat ca o vrăjitoare să-și aibă casa tocmai pe strada Movilei în loc să stea și ea pe Muntele Blocurilor sau în vreun alt loc, la înățime.

Dar să știi că nu-i deloc de mirare, căci în ziua de astăzi toate vrăjitoarele serioase locuiesc pe străzi obișnuite, întocmai ca tine și ca mine. Mai cunosc încă o vrăjitoare, dar aceea e tare fudulă că stă într-o vilă.

La chip pare mult mai arătoasă decât doamna Monsen, dar nu-i nici pe departe atât de cumsecade. De unde se vede că nu e bine să judeci o vrăjitoare după cum locuiește, în bloc sau în vilă. Căci nu poți ști niciodată care din ele e mai bună.

În ziua aceea, doamna Monsen fusese să bea o cafea la o altă vrăjitoare prietenă, de la care a primit o bucățică de cretă fermecată, venită tocmai din America, într-un pachet trimis de o mătușă. Doamna Monsen a primit cadoul pentru că ținea la prietena sa. În afară de asta, cum în pachet se aflau

șase bucăți de cretă fermecată, se gândea că dacă prietena ei i-a dăruit una dintre ele, îi mai rămânneau și așa destule.

Creta fermecată arăta ca o cretă obișnuită, din acelea pe care noi le folosim la școală și care se rup îndată ce le apăsăm mai tare. Cu toate acestea, era într-un fel altcumva decât creta obișnuită, deoarece vârful ei nu se afla la capătul convenit, ci la celălalt capăt.

Dar un asemenea amănunt nu se bagă de seamă numaidecât.

Doamna Monsen nu era prea iscusită în ale cusutului și cârpitului; de aceea, mai toate buzunarele ei erau găurite.

Buzunarele paltonului îi erau veșnic pline de găuri, dar asta nu o stingherea prea tare pentru că atunci când doamna Monsen pune ceva în buzunar, obiectul aluneca în căptușeală și, căutându-l acolo, îl găsea negreșit. (Odată, în timpul războiului, doamna Monsen a scos din du-lap un palton vechi și s-a apucat să-l descoasă, ca să-l întoarcă și să-și facă dintr-însul un palton nou.

În căptușeală a descoperit bani - 4 coroane și 80 de ore, o mănușă fără degete, un mosorel de ață neagră, două bucățele de zahăr și un cuibușor cu pui de șoareci. Doamna Monsen nu putea pricepe cum s-au

LIBRIS | We know books

pripășit micile jivine în paltonul ei, că doar ea nu obișnuia să țină așa ceva prin buzunare; de bună seamă că șoarecii pătrunseseră acolo pe altă cale.)

Dar astăzi, când a zărit-o Jon, doamna Monsen nu purta palton, căci era vară.

Se încinsese doar cu un șorț în pătrățele peste rochie. Dintru-ntâi, creta stătuse frumușel într-unul din buzunarele șorțului, dar iată că acum nu mai era acolo; acum sta pe caldarâmul drumului și acolo a și găsit-o de altfel Jon în plimbarea lui. Acum trebuie să privești cu atenție și să-ți întipărești bine în minte mutra doamnei Monsen, ca s-o poți recunoaște dacă vei întâlni-o cândva, pentru că de acum încolo n-ai să mai auzi de dânsa în cartea asta.

Căci ea iese ușurel din carte, uite cam așa...

Jon și Sofus

Jon privi cu atenție creta, dar nu găsi nimic deosebit la dânsa. Nu arăta nicidecum altfel decât creta cu care învățătoarea făcea socotelile de aritmetică la tablă. Așa că băiatul o luă și, mergând mai departe, căută un loc potrivit unde s-o încerce, ca să vadă cum desenează. Ajunse astfel în dreptul unui gard de scânduri vopsit în verde, pe care află loc de desenat berechet. Acolo trase niște linii și închipui cu creta un băiat.

Bineînțeles că băiatul desenat nu era prea arătos, căci Jon nu avea pretenția să facă minuni în arta desenului. Băiatul din desen era însă destul de izbutit, deși oarecum ciudat la înfățișare.

Dar ciudățenia cea mare era că, pe negândite, desenul devenise ființă vie. El se desprinsese de gard și, sărind pe caldarâm, zise:

– Bună ziua, pe mine mă cheamă Sofus.

Jon se bucură mult la gândul că de acum încolo va avea un nou tovarăș de joacă, așa că-i spune nou-venitului că ar dori mult să fie prieteni și să deseneze mai departe împreună. Cu acest lucru Sofus se învoi pe data.

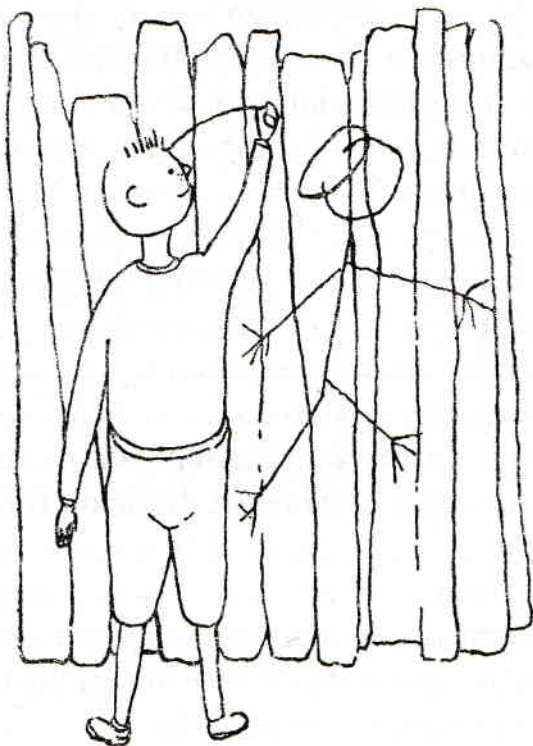
Apoi, Jon desenează capul unui iepuraș, dar Sofus îl rugă să facă bine să nu mai deseneze iepuri, deoarece el nu-i poate suferi.

– Eu sunt, de altfel, foarte curajos, dar nu știu de ce în fața iepurilor simt un fel de frică, zise el.

Ca să nu-l înspăimânte degeaba pe Sofus, Jon se văzu deci nevoit să șteargă iepurașul tocmai când îl și făcuse pe jumătate.

– Desenează mai bine o poartă mare, zice Sofus.

Jon îi îndeplini dorința și iată că, deodată, înaintea lor se ivi aieva o poartă adevărată, care se și deschise singură.

*Cei doi pornesc
la drum prin poartă*

– Trebuie să cumpănim bine ce avem de făcut, mai înainte de a intra, zise Sofus. E bine ca întotdeauna să te gândești înainte de a te apuca de ceva. Asta am învățat-o de la bunica mea. Și acum, hai să hotărâm ce facem: intrăm în grădina care se deschide în fața noastră sau ne lăsăm păgubași?

– Dacă intrăm, ni se deschid două posibilități: sau găsim ceva bun de mâncat, sau nu găsim nimic bun de mâncat. Dar dacă nu intrăm, ci rămânem afară, din asta precis că nu poate ieși nimic bun. Și, pe deasupra, aici mai pot da și câinii peste noi și s-ar putea să mă muște de picior; frică nu-mi este, ferit-a sfântul!, dar eu nu pot suferi câinii care mușcă, întrucât am niște piciorușe tare subțirele. Și dacă mă mușcă, nu mai rămâne nimica din ele.

– Fă-mi un pic de loc, zise Jon, că intru eu mai întâi, să văd despre ce este vorba.

LIBRIS | We know books

Sofus se dădu la o parte ca să-l lase pe Jon să treacă.

– Ia spune, e ceva de văzut acolo?

– Tot ce cu mintea nici nu gândești, răspunse Jon.

– Atunci vin și eu, zise Sofus. Am chibzuit bine și m-am hotărât: vreau să intru și eu!

– Asta voiam să-ți spun de la început. Nici nu trebuia să te mai gândești atâta, adăugă Jon.

În grădină se aflau fel de fel de copaci și de copăcei, încărcăți de fructe. Mai era pe acolo și o gărlă în care înotau o sumedenie de pești, precum și pajiști împodobite cu covoare de flori. O grămadă de animale minunate alergau slobode încoace și încolo, dar toate astea trebuiesc povestite în versuri, căci sună mai frumos.

Dacă nu vă amuză să citiți rimele, le puteți pur și simplu înlătura, fără prea multă bătaie de cap; dar dacă ați fi cumva dornici să le cântați, atunci vă puteți face și o melodie și totul e în bună rânduială.

În acest caz, iată cam cum ar fi cântecul:

*Stăteau băieții în grădină
mirați – căci ce să vezi, Ioane! –
pe brazii cu cetina verde
creșteau și struguri, și banane.
Și le-a rămas gura căscată
de câte au văzut deodată.
Urși de tot soiul, o grămadă,*

